

[Ninn-Hansen.]

rigsadvokatens udtalelser til efterretning, og det ville da også virke påfaldende, hvis regeringspartierne fuldstændig ville se bort fra det undersøgelsesresultat, der er opnået ved dommerudvalgets genoptagelse af sagen.

Hvilken stilling har de, der har fremsat dette dagsordensforslag, til andre forklaringer om hr. Kjærboels adfærd? Det ærede medlem fru Edel Saunte sagde jo, at alle forklaringerne var sandfærdige; må jeg derfor spørge: hvilken stilling har man til den forklaring, der er kommet frem ved en gengivelse af en udtalelse, som efter ministersekretærens opfattelse hr. Kjærboel skulle være fremkommet med, og som lød således: „Hvis de tusedrenge ikke vil sejle, skal jeg sgu nok få dem til det“. Er det også en sandfærdig forklaring, der her er fremkommet, for det var jo også en, der var ansat i Grønlandsministeriet, der fremkom med denne forklaring? Betragter forslagsstillerne denne udtalelse som det rene opspind, eller indgår den også i dagsordensforslagets udtryk „sit kendskab til de vanskeligheder“?

Jeg håber dog, at alle i det høje ting har den opfattelse, at det kun gør ondt værre, hvis der her vedtages en udtalelse, der kan fortolkes i alle retninger. Når regeringspartierne absolut ønsker at lade folketingsdomstolen træde i funktion, må det dog være helt klart, hvad det er, man vil bebrejde den fhv. minister. Hr. Kjærboel har jo ingen muligheder for at forsvare sig over for den anklage, der er rettet imod ham fra regeringspartierne. Det forekommer mig at være i strid med den værdighed, der bør beherske det høje tings virksomhed, at stille en mand i gabestokken for altid uden at give ham lejlighed til noget forsvar. Det er ingen ligeegyldig person, bebrejdelserne bliver rettet imod. Hr. Kjærboel har et langt livs virke i det offentlige liv i Danmark og en 12-årig ministergerning bag sig. Hr. Kjærboel har selv sagt, at han har lagt vægt på at overholde de regler, som man nu misbilliger han har brudt, og som man tiltaler ham for at have brudt.

Netop om pligten til at give folketinget den rette orientering har hr. Kjærboel på et tidligt tidspunkt af sin ministergerning udtalt sig. Det skete under behandlingen

af en forespørgsel vedrørende isbrydnings-tjenesten den 16. februar 1937, da den daværende minister for handel, industri og søfart hr. Kjærboel sagde følgende — det står i Folketingstidende 1936-37, spalte 3732 —:

„Jeg må her indskyde, at det selvfølgelig er særdeles ubehageligt for en minister offentligt at måtte fremsætte kritiske bemærkninger angående ledelsen af et kontor under handelsministeriet, men da jeg må anse det som min pligt at give rigsdagen fuld besked om forholdene, kan dette desværre ikke ganske undgås.“

Det er et meget ringe eftermæle, den tidligere ministers egne partifæller uden at give ham lejlighed til et forsvar vil give hans mangeårige ministergerning, hvis de vedtager denne misbilligelse for tilsidesættelse af en pligt, som hr. Kjærboel dengang lagde vægt på at overholde, skønt det medførte, at han måtte udlevere en embedsmand. Jeg henstiller, at man giver hr. Kjærboel lejlighed til et forsvar, og det kan kun ske ved rigsretten. Rigsrettens behandling af denne sag bliver vel også endnu mere nødvendig, når man ved, hvor stærk vægt hr. Kjærboel tidligere har lagt på at orientere folketinget, og hvor nødvendigt han mente det var for ham dengang at opfylde pligten hertil.

Hvis regeringspartierne og regeringen vil fremtvinge en afgørelse af denne sag i dag, er vi andre jo også nødsaget til at spørge, om hr. Kjærboel er den eneste ansvarlige minister, der har haft kendskab til vanskelighederne. Vi fra vor side vil dog i hvert fald gerne medvirke til, at der ikke skal blive mere diskussion end nødvendigt efter den afslutning af sagen, som regeringspartierne foreslår.

Jeg har ved en tidligere lejlighed, under mødet i Grønlandsudvalget den 27. august sidste år, stillet ministeren for Grønland over for spørgsmålet: har minister Kjærboels besvarelse af folketingsmand Augo Lynges spørgsmål været behandlet i noget ministermøde? Jeg tillader mig at gengive ministerens svar efter udvalgsreferatet; de har været udsendt offentligt, og derfor håber jeg det er tilladt. Der står i udvalgsreferatet:

„Efter almindelig skik og brug behandles svar på spørgsmål i folketinget